

— Παῦλε, Παῦλε, μά τι συμβαίνει λοιπόν ; φώναξε. 'Απάντησέ μου !.. Μέ κάνεις τρελλή άπ' τον φύβο.

Τή στιγμή έβαινεν διάγνωστος ήταν νά φύγη. 'Ο Παῦλος δμω; χωρὶς νά καλοσεωθῇ πόσος αστυφωνες ήταν και ἀνεξήγητες; ή εμφάνισται του ἄγνωτου και οι φωνὲς τῆς γυναίκας του, ἐπίσεσ τὴν σανδάλη του δπλου του κι' ἐπυροβόλητε τὸν ἄγνωτο τὴ σιγμῆ πον ἔξηπαντειο πίσω απ' τὸν τοίχον.

"Ολ' αιδήνιαν γοήγορα, τόσο ἀποσοδόζητα και πήραν, παρ' διο τὸ καπέως περιεργο τοῦ πράγματος, ήταν τοσο δραματικό καυματήρι, ωστε ἀσυγνωθῆταις ἀράξει τὸ δπλο ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Παύλου.

— Τὸν πλήγωσα ! τὸν πλήγωσα ! ἐπανελάμβανεν ἔξαιροιωμένος διο Παύλος και ήταν οἴτιος νά κενηγήσῃ τὸν ἄγνωτο, οὐ δὲν τὸν ἔτεινεν διο ηταν κόπος χαρίνος.

Ἐν τῷ κατεῖχεν ή Λουκίαν είχε ματέθαι και είχε ἑμαντισθει στὸ καπάθλο τῆς εισόδου. 'Ικέτευσα τὸν Παῦλο γά της πῆ διο νομάσαμε, δπως και κείνη, διο κάποιος λαποδέντης ἑτομαζόταν νά μπη τὸν κήπο, διο τὸν ειδάναι και τὸν πυροβόληταμε.

'Ο Παῦλος ἐτείσθηκε πράγματος, τόσο δικαιολογησε κιτά βάθης δὲν υποτείνεται τὴν γυναίκα του και τόσο ἐπιθυμούσε νά ζήση εἰρηνικά μαζί της.

Τοὺς καληγύνθιταις ήταν χοροίς και ἀγαπημένους και πέρασα διάφορους μαρκούς δρόμους και ήταν οἵτιος νά ἀνοίξει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου, διοτε αἴγνης στὴν ἀποκ τοῦ δρόμου είδα μια γυναίκα πον δένεται της γοήγορα.

— Γιατρός, μαν φώναξε λαχανιστηγή μόλις με πλησίασε, ἀλλάτε γοήγορα. 'Η διο Μοφρένη, ή ξαδέλφη τοῦ συμβολαιογράφου, σᾶς ζητεῖ ήταν εἰγόντως.

— Τοὺς μέσους χωρὶς νά ζητήσως ἔηγήσεις και σέ λιγο ἡ υπηρέταια με εισήγαγε στὸ δωμάτιο τῆς κυνότας της. 'Η διο Μωρένη, πιο κίτρινη παρ' διο συνήθως, ήταν κρεβατοκάν. Μιά ἀνυπότακτη ειματινή παρ' πονηρά της μάτια, πονηρότερα ἀκόμη. Δύσποτη με ράτηση :

— Φύγεται ἀπ' τοῦ ξεδέλφου μου πολὺ διπέρα τοῦ πατέρα μενα;

— Όμη θεσπιανίς, τῆς ἀπήγνητης ψυχής διαβαδίσταται, ἔργυρα εύθυνος διέμενος πότερος ἀπ' σές, γιατὶ είχα νά ἐπιεργάσω μενούς ἀρρώστους σε μια πολὺ μαρκούν συνοικία. Με ἀπητόληταν πολλή δρα. Τὴν διο πον γνώιται συνήνητης τὴν υπηρέταια τας.

— Και δὲν ἐμίθιστε, δὲν ἀκούσατε τίποτε πάτονες;

— Τίποτε, ἀπήγνητα, πριστοιούμενος διο μποροῦσα τὸν ἐπιλέγετο. Τὶ μποροῦσε διλλωτε νά συμβῇ τὸ διειπετικό, μέσα σὲ δυοτερες δρες, σ' αυτή την ήτην μικρὴ πόλη πον κομάται και τὴν μέρος ἀπόλη |

— Ή διο Εὐλαλία καθησκευαμένη ἀνέπνευσε.

— Γιατρός, μαν είπε, δχι χωρὶς δισταγμό, κάμινων ἐπέληπη στὴν ἐπαγγελματική σας ματιαπότητα.

— Πρόσκειται για σᾶς; φωνησα εκπληκτος.

— Ναι γιά μένα. Μοῦ συνέβη ποδ διλλγαν και δισάρεστο και γελοίων συγχρόνως. 'Επειδη φοβισμα, ἔχω πάντας δινό πολο μαζί μου. Και ἀπόψε, ἀπό ἀποσεξια, κάθομα πάπων στὸ δπλο, τὸ δπλο πήρος φωτιά. Είμαι πληγωμένη... 'Ω γιατρε, θά σᾶς τὸ ζητήσως ἀγρότερα. Πρός τὸ παρόν διμος νομίζω διο μεν φήνουν...κάματε νά πάψη τὸ μαρτύριο μου !

Και διακόπτονταις ἀπ' τὸν πολὺ πόνο της ζητήσεις και πινίγονταις συγχρόνως τὴν σεμνοτεφία της, ή διο Εὐλαλία γρύσις βρογύντων και διπέρα, τριμώντας τὸ σκέπασμα, μαν δένεις, κόκκινο φλογωμένο, την πεπονια με μικρὰ σάγια τὸ μέρος τοῦ σάματος της πούν. Η κοινή ἐπηρέταια μοῦ ἀπαγορεύει νά σας ζητηνερώσω.

Μπορδ διμος νά σᾶς πῶ διο ἀρρώ διγκάλια ενοκλα σχετικος τὰ σάγια, βηής η έπιδεινο στὸ συρτάρια τοῦ κομοῦ, ήνα άντειοκ παντελόνι και κάπι τεντίκα γένεια.

Κρατοῦσαν διο τὸ κλειδι τοῦ μαστοριον. 'Η ξεδέλφη τοῦ Παύλου είχε ντυθεῖ ἀντρικά γιά νά τὸν κάρη νά νομίση πῶς ή γυναίκα του τὸν ἀπατᾶ. Τὴν έπαθε διμος διχήμα. Τὰ σκάγια την είχαν πάρει για καλά ...

Είναι άναγκη νά προσθέσω πλέον διο διο νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἀπόλιστος ἀπ' τὴ μέρα αυτή τὰ σκαρφαλωματα στοὺς τοίχους και διο ή ξαδέλφη Εὐλαλία δὲν μπορει χωρὶς πόνο νά καθήση στὶς πολυθρόνες τοῦ συμβολαιογράφου, διο μαλακές και ἀν είνει ...

— Ετοι τίποτε πῶ δὲν ποράζει τὴν εύτυχια τοῦ Παύλου και της γυναίκας του τῆς Λουκίας...

Κάρολος Φόλευ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ ΣΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Συγγραφεύς... άνθρωποφάγος

Κάποια Παρισινή ἐφημερίς διακειμένη ἔχθρικης πρὸς τὸν συγγραφέα και δημοσιογάφο Λέοντα Γκοζλάνη, ἐδημιαγένεσε κάποια τὴν ἔξη; περι αθροι πληροφορία :

— 'Ο κ. Γκοζλάνη ἐχρημάτια ναυτικοῖς ἔπι τοῦ πλοίου διμος διπέρανεν τὴν ταχανή τῶν ναυτῶν, και ἐφόνευσε τὸν πλοίον.

Μόλις ἐδιάβασε τὴν «εἰδηση» αυτή, δι πνευματώδης συγγραφεὺς ἀπομύθησε τὴν ἔξη; περιστολή στὸν διευθυντὴ τῆς ἐφημερίδος :

— Κύριε Διευθυντά,

— Τιχυρίζεσθαι διο ἐργαμάσια ναυτικοῖς τοῦτο είνε ἀληθές. Επὶ πρεστὶ μῆνας ἔζησα μέσα σ' ἓνα πλοῖο με γυμνοὺς μαύρους τοὺς διοπούσους μοῦ ἔδόθη πολλές φρεσές ή εύκαιρια νά νοσολγήσω ενδισκομένους στὶς συντροφαὶς τῶν «πολιτηγένενών» συνανθρώπους σας. Προσδένεταις ἀκόμη διο ἡγήνηση στάσεως και διο ἐρόνευσα τὸν πλοίαρχον και οὐταν είνε ἀληθή. 'Ελλημονήτας μόνον μίαν λεπιομέρειαν : 'Αφοῦ ἐρόνευσα τὸν πλοίαρχον, τὸν... κατερόχθισα!

*** Δε θήτε, κ.τ.λ. ..

Μιά χρήσιμη συμβουλή

— Ο πότε διηγείται τὸ ζητεῖς χρονιωμένον ἀνέδοτο : Κάποτε ἔνας φυσάρις βρακάνης διο διόπτρας σπιτι του, διατε ξεπόνε, κάποιος τὸν ἔκαπες ἀπὸ μια σχθη γιά τὸν γεράσα στὴν ἀπέναντι. Ο βρακάνης ἔσπευσε τὸν προσάλητόν τὸν ἀπρόσπιτο αὐτὸν ταξιδιώτην σὲ λίγα τὸν ἀπεβίβασε ἔξει διον τοῦ είλε ζητήσει. 'Οταν διμος τοῦ ζητήσει τοῦ τού. δι ταξιδιώτην ἀπέντατα τοῦ ζηλώσεις διο δέν είχε μαζί τοι χρήματα !

— Θό σην δάσω διμος, πρόσθεσ, μια συμβουλή παν δέξεις ;

— Ο βρακάνης, ἀφοῦ ἐπέστη διο δέν είλε νό κερδίσισται παλλίτερο, ἐδέχθη.

— Εστω, είπε. Ποιά είνε αυτή η χρονοφόρος συμβουλή σου ;...

— Ιδού φίλε μου : Εἰς τὸ μέλλον μίν πάροντας κανένα στὴ βίρρα σου σὲ ἔνα προγνομένω δέν σὲ πληρωσήστι.

Ένας παραξενός χορός

Στὰ 1562-ἀναφέρει δι Παλλαβιτσίνι στὴν έκληπταστικὴν ιστορία του —οι λερεῖς οι διοποιοι είχαν συμμετωπεύσει γιά τὴ οὐνοδο τῆς Τράπεζη, δισκαν ενα χορό πρός την Φιλίππου Β', βασιλέως τῆς Ισπανίας.

Στὸν χορὸν αὐτὸν προσενελήθησαν διεσε δικοίες τῆς Τράπεζης.

— Ο χορὸς διημένετο ἀπὸ τὸν... καρδινάλιο τῆς Μάντοβας, διλαβήν δέ μέρος σ' αὐτὸν διοι οι πατέρες τῆς έκκλησίας καθόδιος και δι Φιλίππος δ Β'.

Ένα μακάβριο ντέρμινο

Τὴν 17 Φεβρουαρίου τοῦ 1721 ἀναφέρει δι οδύκισα τῆς Ορλεάνης στὴν «Αλληλογραφία της, ἔνα τρομερὸ διειπέδιο μέλλαβε χόρον στο κάποιο χορὸ μεταποιεύσανταν. Στὴν αἰθνυσα τοῦ χοροῦ εἰσῆλθαν ἔξη προσωπιδιόφοροι, ἐπὶ τὸν διοποιοι δόδες, οι λοιποὶ δὲ τεσσερες ἐβάσταζεν ἔνα φρεστο εἴτε πορτούσαν διατούσαν αὐτοῦν διαπλομένους ἔνας προστιθομένος σκεποσμένος με ντύμανο. Οι περιέργοι μασκαράδες, χωρὶς νά πον λέξη σὲ κανένα, δρόσαντας κατὰ γῆ τὸ φρεστο τῶν και ἀνεχθήσαν. Οι προσκεκλητήνοι εἶπαντας τὸν έπικληπένον προσωπιδιόφορο, και τὸν ἐρώτησαν τότε τὴ μάσκα και εύρεθησαν. Περι διενός πτώματος !

Θ

ΤΟ ΘΑΛΙΒΕΡΟ ΝΕΟ

— Ο Μωύσης, δι Σαμουήλ και δι Αβραάμ, πηγαίνουν στὴ Νιφθίλη, δι καθένας μέση στὸ αντοκλήτο του.

— Στὸ δρόμο, τ' αἰτοκλήτο τοῦ Μωύση διαποδογυρίζει και δι έπιμπάτης του σκοτώνεται!..

— Τρέξε γοήγορα στὸ τηλεγραφίστο, λέβι τότε δι Αβραάμ στὸ φίλο του, και τηλεγράφησο με τρόπο στὴ μητέρα του.

— Εννοια σου... ἀπαντᾷ δι Σαμουήλ.

— Και πράγματα, πηγαίνει στὸ τηλεγραφίστο και στέλνει τὸ ζητούμενο : «Μωύσης, άσθνει βαρέως. Κηδεία αὔγιον ...»